

Носієм суверенітету і єдиним джерелом влади в Україні є народ.

Стаття 5 Конституції України

№4 (20)

Наша

П'ЯТНИЦЯ,
26 січня '18

ГРОМАДА

Ой снігу, снігу білого...

Календарна зима ще не завжди означає морози й сніг. В цьому ми могли переконатися у грудні та в першій половині січня. А потім зима нагадала про себе хурделицями. На багатьох автомобільних трасах транспорт простоював через замети. Далі ідуть сильні морози. У ці дні, за прогнозом директора Укргідрометцентру Миколи Кульбиди, «починаючи з 25 січня є дуже висока ймовірність сильного похолодання в Україні, зі зниженням температури до -14, -19, а з 27-28 січня до -20, -25 градусів морозу». На Кіровоградщині на вихідні слід очікувати: в суботу -12, -5, в неділю -13, -4. Потім настане нетривале потепління: понеділок -4, +3, вівторок -1, +2.

У Катеринівській сільській раді Дітей возитимуть на заняття в гуртках

Катеринівська сільська рада на сесії, яка відбулася минулого тижня, ухвалила рішення про реорганізацію закладів культури, які знаходяться на території об'єднаної громади.

Шість будинків культури та клубів об'єднано в центр культури і дозвілля Катеринівської сільської ради. Невдовзі відбудеться конкурс, за результатами якого буде призначено керівника центру. Людей, які обіймали посади завідувачих сільських закладів культури, переводять на

посади художніх керівників.

Також сільська рада запроваджує (з 1 лютого нинішнього року) безоплатне перевезення дітей до закладів культури, які знаходяться в інших селах об'єднаної громади, щоб вони займалися там у гуртках (з вивчення іноземних мов та інших).

Мета, яку самоврядний орган поставив при цій реорганізації, – підвищити якість роботи місцевої культурницької сфери та ефективність використання бюджетних коштів.

Проїзні квитки для пільговиків

Про літніх людей потурбувалася Катеринівська сільська рада. Вона ухвалила рішення, яким передбачено для осіб у віці 61 року і старших, які проживають та зареєстровані у селах Катеринівської об'єднаної громади, пільговий проїзд до Кропивницького та назад на маршрутах, які обслуговує ПАТ «Кіровоградське рудоуправління».

Зокрема, запроваджуються проїзні квитки, які дають право чотири рази на місяць безоплатно скористатися послугами згаданого вище перевізника. У автобусах, які використовуються ним на маршруті між Володимирівкою і Кропивницьким, ці пільги діють на кожному рейсі. У автобусах, які використовую-

ватимуться «Кіровоградським рудоуправлінням» для пасажирських перевезень між Обознівкою і Кропивницьким (через Катеринівку), ці квитки діятимуть з 8 години 20 хвилин.

Наступного тижня починається видача проїзних квитків. Триватиме вона до 1 лютого нинішнього року.

За квитками звертатися до виконуючих обов'язки старост Володимирівки і Олексіївки (у робочі дні з 8 до 17 години), працівників апарату Катеринівської сільської ради (у робочі дні з 8 до 17 години), працівників центру надання адміністративних послуг (який знаходиться у приміщенні колишньої Обознівської сільради, у робочі дні з 8 до 12 години).

Ще один маршрут

Відбувся конкурс перевізників на право обслуговувати маршрут Обознівка – Кропивницький (через Катеринівку і селище Нове). Здобуло його ПАТ «Кіровоградське рудоуправління».

Транспорт підприємства за цим маршрутом піде на початку лютого.

Нагадаємо, з листопада минулого року ПАТ успішно обслуговує маршрут Кропивницький – Володимирівка. У зв'язку із запровадженням сільрадою проїзних для пільговиків ПАТ припинить безоплатні перевезення катеринівських та обознівських пенсіонерів до Кропивницького по вівторках і середах.

Запрошують лялькарі

У лютому Кіровоградський академічний обласний театр ляльок покаже своїм маленьким глядачам такі вистави:

3-4.02 «Веселий дивограй», Н.Педько (3+). (Вінні-Пух, П'ятачок, Баранчик Шон, Губка Боб, Ньюша, фіксики та інші ростові ляльки)

10.02 «Бука», М.Супонін (4+)

11.02 «Айболить і Бармалей» за К.Чуковським (5+)

17-18.02 (Гастролі Черкаського академічного обласного театру ляльок) «Півник і Соняшник», К.Мешков (3+)

24.02 «Кицьчин дім», С.Маршак (5+)

25.02 «Пригоди в чарівному лісі» Г.Пилипенко (4+) - Розважальна програма до Дня іменинника

Початок вистав – о 12.00 год

Після вистав для дітей проводиться ігрові програми з врученням дарунків і солодощів. Довідки за тел. (0522) 24-28-94, 24-37-76.

29 січня – День пам'яті Героїв Крут

Бій за майбутнє України

100 років тому, 29 січня 1918 року, українці стримали наступ ворога на Київ, проявивши героїзм заради своєї країни.

На початку січня 1918 року більшовики встановили контроль у Харківській, Катеринославській та Полтавській губерніях та почали наступ на Київ. 24 – 27 січня запеклі бої розгорнулись за станцію Бахмач.

Коли українські війська відступили до станції Крути, на їх підтримку було направлено Першу Українську юнацьку (юнkersьку) школу імені Б. Хмельницького у складі чотирьох сотень та першу сотню новоствореного добровольчого Помічного Студентського куреня січових стрільців. До них приєдналися близько 80 добровольців з Ніжин-

ського вільного козацтва.

Після запеклого багатогодинного бою, користуючись приємком, українські війська організовано відступили зі станції Крути до своїх ешелонів. 27 студентів та гімназистів, які перебували у резерві, потрапили у полон. Наступного дня їх стратили. Згодом їх поховали на Аскольдовій могилі у Києві.

Утрати українських військ під Крутами нині оцінюють у 70 – 100 загиблих. З них – близько 40 вбитих у бою та розстріляних студентів і гімназистів. Більшовики під Крутами втратили близько 300 вояків.

(На фото репродукція картини Леоніда Перфецького «Бій під Крутами»)

Зцілили тіло й душу

Свято Водохреща в Олексіївці уже вкотре відзначили гуртом. Цього дня олексіївці та приїжджі купалися в місцевому ставку. Для обігріву палили багаття, а також пригощалися «польовою» кашею. Спонсором святкування стало господарство «Олексіївське», яке очолює Віктор Яцканич. Обряд во ім'я хрещення Ісуса учинив і всім благословив настоятель храму протоієрей Михайл.

Григорій Козяр (знімок угорі) дотримується традиції уже дванадцять років

«Ці люди заклали підвалини потужного, успішного підприємства»

Сказати, що до війни з німцями та в перші роки після неї катеринівським добувачам вогнетривкої глини було тяжко працювати, – нічого не сказати. Спостерегаючи за роботою в теперішньому кар'єрі модерних екскаваторів і самоскидів, важко й уявити, що кілька десятиліть тому на озброєнні місцевих гірників були кирки та кінні грабарки. Ще важче уявити жінку в забої. Але це було теж. На прохання катеринівських старожилів кореспондент «Нашої громади» зустрівся з Вірою Шевченко, також місцевою жителькою, аби вона поділилася спогадами про свою покійну матір Поліну Федосіївну – єдину жінку з працівників рудника усіх часів, яка трудилася в забої.

«У мене й досі є мамина кирка»

Ось що розповіла Віра Олексіївна. Її мати народилася 1917 року. Найстарша дитина в сім'ї, вона змалку привчилася до роботи. Працювала в колгоспі. У Голодомор 1932 – 1933 років їхня родина врятувалася завдяки стійку сорго (злакова рослина, з неї виготовляють віники), який не відібрали більшовики. Коли в тих же 1930-х роках під Катеринівкою на лівому березі Грузької почали розробляти кар'єр вогнетривких глин, Поліна Шевченко влаштувалася туди.

– Мама розказувала, що глину тоді добували вручну – кирками й лопатами, – продовжує Віра Шевченко. – У мене й досі в сараї лежить мамина кирка. Вручну глину й навантажували на вагонетки, якими підіймали її нагору. Тягловою силою були коні. А коли улітку 1941-го в Катеринівку увійшли німці, роботи в кар'єрі припинилися.

«Ви мене або садіть у в'язницю, або припиняйте допити»

Як повідала Віра Олексіївна далі, 1942 року окупанти силоміць відправили її матір у Німеччину. Там Поліна потрапила на промислове підприємство. У неволі дівчина проявляла непослух, тому нею навіть цікави-

лася німецька політична поліція – гестапо. У 1945-у Поліну звільнили червоноармійці. Ще дорогою додому вона почула докори в свій бік. Ось що розповіла про той випадок її дочка:

– У вагоні до матері причепився якийсь солдат. Мовляв, поки він захищав Батьківщину, вона працювала на німців. У розмову втрутився інший військовий, який сказав недалекому солдаткові: «Значить, погано

1942 року про підпілля в нашому краї нічого не чути було. Втормившись від цього, мама одного разу заявила оперові: «Ви мене або садіть у в'язницю, або припиняйте допити». Після того її вже не чіпали. А у 1961 році відновили в партії.

Технічний прогрес змусив залишити забій

Трудилася Поліна Федосіївна після війни на все тому ж гірни-

процесів зменшувалася потреба у некваліфікованих працівниках. Мама, залишаючись в штаті рудника, перейшла на іншу ділянку роботи. Працювала вона й прибиральницею, а закінчила працювати на посаді контролера відділу технічного контролю. Вона працювала, щоб мені дати освіти, щоб мені легше, ніж їй, у житті було. І хату оцю, де я живу, мама побудувала із зарплати. Вона працювала чесно, не

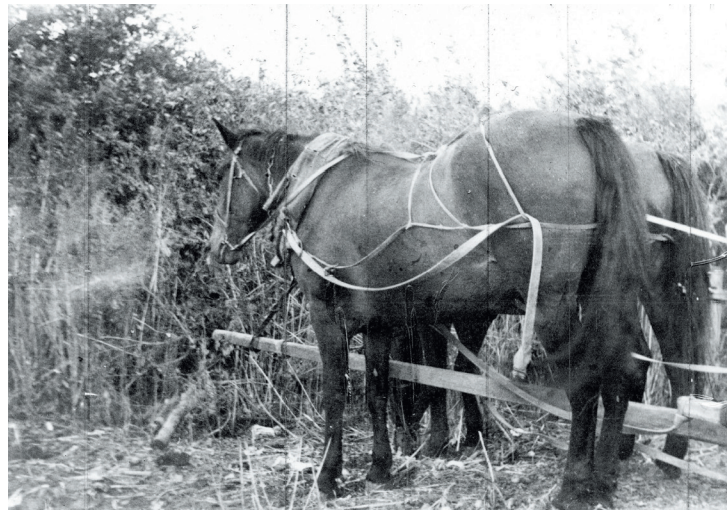
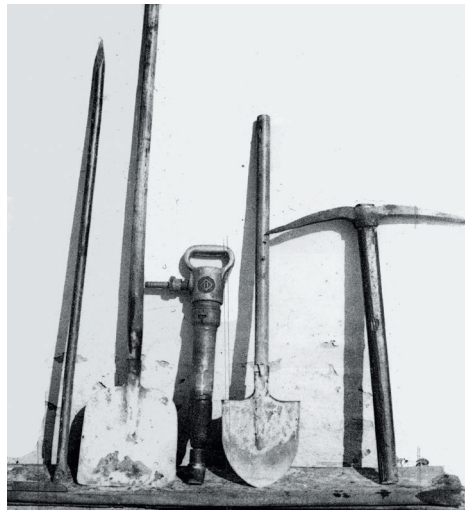
– Це було уже після війни, але ще за Сталіна. Мамина подруга Катерина запізнилася на роботу на 20 хвилин, бо розлилася вода в балці, якою вона зазвичай добиралася на роботу з Грузького. За це її засудили до трьох років ув'язнення. Як це вплинуло на переконання моєї матері? Вона, може, й засумнівалася в тому, що така кара – адекватна вчиненому порушенню. Але продовжувала вірити, що загалом політика партії, держави – правильна.

«Бо на руднику людей поважають»

– Маму шанували на підприємстві, – знов повернулася до виробничої теми Віра Шевченко. – Бо працювала чесно. Та хіба тільки вона! Це і Микола Профатило, й Іван Ілліч з Грузького, забула його прізвище, і багато інших. Добре пам'ятаю і тьотю Надю Денискову, яка теж працювала на руднику. От якби ви попередили мене про візит задалегідь, я б склала список людей, які працювали разом з мамою. Це вони заклали підвалини потужного, успішного підприємства, яким є нині рудник вогнетривких глин.

– Мама померла одинадцять років тому, – сказала на завершення Віра Шевченко. – Її не стало у січні 2007-го. Майже до 90 дожила. Вона до кінця своїх днів цікавилася, що відбувається на гірничому підприємстві, раділа його успіхам. Якось на Новий рік мама як ветеран рудника отримала подарунок від адміністрації підприємства. Такий гарний подарунок! Мама й каже мені: «Бач, а тебе не привітали!». «Так я ж у державній установі працювала, там немає грошей на подарунки», – намагалася виправдати я своє колишнє начальство. «Але ж там є профспілка, – відповіла на це мама. – Вона могла листівку прислати тобі. Різниця в тому, що на моєму підприємстві людей поважають, а там, де працювала ти, – ні».

Віктор ІВАНЕНКО

Такими інструментами та кінями користувалися катеринівські гірники кілька десятиліть тому

ти захищав країну, якщо драпавав аж до Волги, залишивши стільки свого народу на поталу ворогові».

– Прибувши додому, мати як колишня інтернована проходила спецперевірку, – продовжила розповідь Віра Шевченко. – З'ясувалося, як вона поводитися в Німеччині, чи не замишляє чогось лихого проти радянської влади. За матір'ю не виявили ніяких гріхів і залишили її у спокої.

А у 1946 році Поліною Шевченко знову зацікавилися органи держбезпеки.

– Мама щодня ходила пішки в Кіровоград на допити, – знає з материних розповідей Віра Шевченко. – Її запитували, чому поїхала в Німеччину, чому не намагалася зв'язатися з підпіллям. Мати пояснювала, що німці не питали її згоди, коли інтернували. Казала також, що

чому підприємстві, яке вже освоювало правобережний кар'єр.

– Освіти, спеціальності мама не мала, – каже Віра Шевченко. – Вона належала до малокваліфікованих робітників, як каже теперішній міністр соціалістики Розенко. Роботу, яку вони виконували, інакше як пекельною не назву. У мене серце стискається, як згадаю про це. Та з часом на руднику все більше застосовувалося механізмів. Кирки стали непотрібні, наприкінці сорокових років їх замінили відбійні молотки, на початку п'ятдесятих на зміну коням прийшли вантажівки, згодом з'явилися й екскаватори. До речі, я сама бачила, як у кар'єрі ще використовувалися коні-вагози з товстезними ногами. То були трофейні коні, їх червоноармійці відбили у німців. Отже, після війни на руднику через стрімку механізацію виробничих

шкодуючи себе. І щиро вірила в ідеали, які нав'язувала народу партія.

«Від матері про Сталіна я слова поганого не чула»

А чи не похитнулася віра Поліни Шевченко в більшовиків, в Сталіна після того, як розкрилася правда про їхні злочини? Ось як відповіла на це запитання дочка Поліни Федосіївни:

– Від матері про Сталіна слова поганого не чула. Вона казала, що й німців перемогли завдяки Сталіну. До речі, я пам'ятаю, як Сталін помер, хоча мені тоді було всього лиш чотири роки. Пам'ятаю, що був похмурий день, що якісь люди до нас прийшли, що вони плакали. Мені було незрозуміло, чому вони плачуть. Адже у нас удома – всі живі, здорові.

У зв'язку із запитанням про Сталіна Віра Олексіївна згадала й про ось який випадок:

Про це писала «Зоря комунізму»

Природолюби з Катеринівки

Про невинне розширення лав районної організації Українського товариства охорони природи та її здобутки розповідається в статті «Бережімо природу», опублікованій у районці за 27 лютого 1971 року. Наведено й такий приклад: юні любители природи з Катеринівської восьмирічної школи обсадили деревами 16-гектарну водойму і виростили три тисячі плакучих верб.

Засудили пияків

«За село зразкового громадського порядку». Так називається стаття про сходку жителів Володимирівки, Олександрівки, Миронівки, опублікована в районці за 2 березня 1971 року. Ідеться про зібрання, на якому обговорено стан громадського порядку. Повідомляється: виступив начальник райвідділу міліції П. В'ялих, котрий зазначив, що більшість жителів території Володимирівської сільради живуть у ладу із законом. Назвав він і

тих, хто нехтує нормами моралі. Один з них побував у витверезнику аж у Харкові («гостюючи у дружка, напився там до безтями»). Інший, як стверджується в публікації, на роботі в колгоспі – постійно нападитку. Учасники сходки постановили відправити його на примусове лікування від алкоголізму. Повідомляється, що ще одного чоловіка дільничний міліціонер привів на сходку п'яного, ще й приніс самогонний апарат, ревізований у його матері, яка спожувала сина. «Присутні з огидою дивляться на п'яницю», – підкреслюється в статті.

Тоді й спортмайданчик обладнали

Катеринівська восьмирічка – серед шкіл району, найкраще підготовлених до 1 вересня 1971 року. Про це повідомила районна газета в номері за 7 серпня того ж року (стаття «До серпневої наради вчителів»). Зазначено також, що біля школи почали обладнувати спортивний майданчик.

Катеринівська сільська рада Кіровоградського району Кіровоградської області оголошує конкурс на право оренди рухомого майна власності територіальної громади – ЕТАЛОН А079.52-0000010 Загальний автобус-Д

Умови конкурсу: стартовий розмір орендної плати; ефективне використання об'єкта оренди за цільовим призначенням, а саме: використання автобуса на маршруті Кропивницький – Обознівка, пільгове перевезення населення, осіб похилого віку (від 61 року), які зареєстровані та проживають на території громади.

Для участі у конкурсі претендент подає:

1. Лист-заяву про участь у конкурсі.

2. Відомості про претендента на участь у конкурсі:

а) для юридичної особи: документи, що посвідчують повноваження представника юридичної особи; копії установчих документів; копію витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-

підприємств; завірену належним чином копію звіту про фінансові результати претендента з урахуванням дебіторської і кредиторської заборгованостей за останній квартал (для оренди цілісних майнових комплексів).

б) для фізичної особи: копію документа, що посвідчує особу, або належним чином оформлену довіреність; завірену належним чином копію виписки або витягу з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємств.

Конкурсна пропозиція подається претендентом конкурсній комісії в день проведення конкурсу у запечатаному конверті.

Конкурс буде проведено 5 лютого 2018 за адресою: с. Катеринівка, проспект Гагаріна, 8 адмінбудівля Катеринівської сільської ради.

Документи, прошнуровані та пронумеровані, разом з описом подаються в запечатаному конверті з поміткою «На конкурс» (конверт має бути опечатаний печаткою претендента на участь у конкурсі, у разі її наявності), із зазначенням назви учасника конкурсу та об'єкта оренди

Кінцевий термін подання документів для участі у конкурсі – 4 лютого 2018 року. Отримати додаткову інформацію можна за адресою: с. Катеринівка, проспект Гагаріна, 8, Катеринівська сільська рада Кіровоградського району Кіровоградської області, телефони для довідок: 30-15-47, 0504828885.

Час роботи сільської ради: понеділок – п'ятниця з 8.00 до 17.00.

Віктор Осадчий: Без токаря в сільському господарстві не обійтися і тепер

У наших селах завжди були, є і будуть люди, яких не лякають ні занадто мудрі рішення державних мужів, ні, тим більше, світові фінансові кризи. Ця їхня впевненість у завтрашньому дні ґрунтується на вмінні класти цеглу, теслювати, користуватися зварювальним апаратом тощо. А якщо ще й у хліві рохкає кабанчик, то які підстави журитися?

З одним з таких чоловіків – жителем Володимирівки Віктором Осадчим – познайомився нещодавно кореспондент «Нашої громади». Віктор Григорович – і слюсар, і зварник, і коваль. До нього звертаються і фермери, і прості односельці, в яких виникли проблеми з технікою. Лагодить Осадчий все – від дверних замків до автомобілів.

Виготовляв патрони особливого призначення

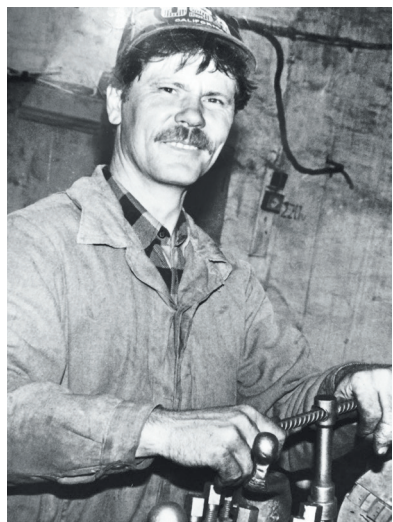
От і в армії Віктор виконував важливе доручення командувача – виточував особливі патрони для пістолета Макарова. Ось що чоловік розповів кореспондентові «НГ» про свою солдатську службу:

– Після «учебки» потрапив до ракетних військ, частина – у Саратовській області. Служив у госпзводі токарем. Я ж до армії закінчив у Кіровограді ПТУ № 6, на токаря вивчився. Разом зі мною служили два башковитих хлопці, які електроніку захоплювалися. Вони зробили електронну мішень. Вона реагувала на кулі, які влучали в неї. Як саме реагувала? Мішень була оснащена датчиками, які з'єднувалися з таблом, його десь дістали офіцери. Звичайної кулі та мішень не витримала б. От мені й доручили виточити гільзи, пристосовані для дробинки, замість куль. Я впорався. Електронна мішень сподобалася головнокомандувачу ракетними військами генералу Толубку, який прибув у нашу частину з перевіркою. Мене теж похвалили, дали відпустку додому. Це було 1981 року, перед Днем перемоги, до демобілізації залишалося півроку.

А ще в армії Віктор Осадчий навчився грати на гітарі.

– Знайшлася гітара – нікому не потрібна, понівечена, – при-

гадав чоловік. – Полагодили ми її. Разом зі Славикум з Помічної почали бринькати. Потім нам музиканти з клубу показали три знаменитих акорди. Начебто виходило й у нас. Я й до армії музикою займався, у шкільному духовому оркестрі. Керівником

у нас був Микита Трохимович Ключка. Якимось наш оркестр зайняв перше місце в обласному конкурсі.

«Хіба можна було не помітити такого козака!»

Як розповів Віктор Осадчий далі, після служби в армії він влаштувався у колгосп в рідній Володимирівці. Звісно ж, у майстерні, де лагодили сільгосптехніку. Тим часом познайомився з Віктором Волчихіним, новим завідувачим місцевим клубом.

– Він, як і я, – Віктор Григорович, – розповів Осадчий. – Чудовий музикант! Раніше він грав у колективах Пугачової, Ротару. Ми організували ВІА.

А у 1986 році Віктор Осадчий побудувався.

– Я ще парубкував тоді, – пригадав він. – Прийшов з армії і думаю: женитися треба, а хата наша – стара. Батько помер, ще коли я малим був. Будував оцю хату два роки. Колгосп допоміг. Та в основному все зробив своїми руками. Коли побудувався, перейшов сюди з матір'ю. Потім оженився.

– Хіба можна було не помітити такого козака! – до розмови приєдналася дружина Віктора

Світлана, яка саме зайшла в кімнату. – Музикант, майстер на всі руки, сам хату побудував! Я сюди на все готове прийшла. А побралися ми 9 грудня 1989 року.

«Робота токаря – творча»

А ось що Віктор Григорович розповів про свою токарсько-слюсарську кар'єру у Володимирівці:

– Нас, токарів, у колгоспі було троє. І роботи усім вистачало. Із заводськими запчастинами було скрутно, тож ми багато чого виточували, реставрували пошкоджені деталі. Та й тепер, коли більшість сільгосптехніки – імпортна, без свого токаря не обійтися. Оригінальні деталі – дуже дорогі. Вигідніше виготовити їх.

– Робота токаря – творча, – підкреслив Осадчий. – Я, як той скульптор, знімаю зайве.

На прохання пригадати якийсь цікавий випадок з практики чоловік сказав:

– Та всі вони цікаві. Наприклад, звернувся до мене фермер, власник «Волги» 21-ї моделі. Каже: «Щось із карданом. Коли їду, машина ніби от-от

розпадеться. Можеш допомогти?». Я йому: «Можу». І відремонтував я той кардан. Господар задоволений.

Щоб сало просяклося солом'яним димком

Уміє Віктор і свиней колоти. – Навчився цьому в армії, – пригадав він. – Якимось майор по-

кликав, питає, чи вмію я свиней різати. Я йому: «Та бачив, як це робиться». Взявся я за це діло. А та свиня виявилася здоровенним чорним кнурякою, з іклами! І все ж я з допомогою хлопців впорався. Потім, коли мені доручили цю роботу, уже було легше.

Свині в Осадчих були завжди. Нині у них – чорний кабанчик корейської породи. Господарі розповідають, що таких тримати – вигідніше, ніж звичайних білих.

– Корейські і дощок у сажу не ламають, і мовчазні, і чистенькі, – задоволена цією породою Світлана. – Їдять усе – і траву, і сіно, і буряки. А через півроку такого кабанчика вже можна різати.

– Правда, у салі з такої свині шкірка твердувата, – зауважив глава сім'ї. Також він поділився секретом смаління свиней:

– Цьому мене брат Толя навчив, нині покійний. Після того, як перший раз посмалю (із соломом, звичайно ж), пробиваю шилом дірочки в шкірці. Потім ще раз смалю із соломом. Щоб сало димком пройшло.

«Вона така – одна в районі»

А от Наталка, донька Осадчих, не схотіла жити в селі.

– Її справа, – каже батько. – Не силуватимеш же, щоб тут залишилася. Працює дочка в місті на швейній фабриці.

– Наталка народилася 24 серпня 1994 року, вона така – одна в районі, – похвалилася мати. – Раніше на День незалеж-

ності її обов'язково викликали в район на урочистості. Одного разу навіть фен подарували.

На підтвердження сказаного

Світлана Вікторівна дістала фотографії, на яких Наталка – поряд з районними на той час керівниками.

– Ось вона – з Медведем, ось – з Буртаком, з Маліцькою, – прокоментувала жінка ті знімки.

Віктор КРУПСЬКИЙ

На знімках: Віктор та Світлана Осадчі; Віктор – майстер на всі руки; він же учасник ВІА; донька Наталка.

На конкурс «Нашої громади»

«Мені це допомагає» Чудодійні бджоли

Зворушливою історією про те, як лікувала свою матір, поділилася з нами жителька Катеринівки **Любов Ковган**.

«На той час я і мама проживали в Горлівці, я там працювала листоношею, – написала жінка в листі до редакції. – Мамуля хворіла, і в мене від цього серце краялося. Якимось я прийшла за такою-то адресою, щоб виплатити переказ. Видала гроші і розповіла господарці, її Валентині Іванівні звати, про біду. А та й каже: «Любо, і в мене таке було. Лікар з військової частини порадив лікуватися бджолами. І це допомогло. Але будь обережна: може виникнути алергія». Це було улітку. Я, хоч і боюся бджіл, взяла банку з кришкою і – на базар, де бджіл на кавунах і динях – повно, і вони спокійні. Наловила я бджіл, повернулася додому. Кажу мамі, що лікуватиму новим методом. Посадила бджолу їй на руку, та випустила жало. Потім взяла ще одну бджолу і посадила на іншу руку. Кажу мамі: «На сьогодні вистачить». Алергії не виникло. А мама, бачу,

оживає. Самостійно їсти стала, сидати, потім – і ходити. Так я врятувала маму. Тоді хороші ліки в дефіциті були. Довіку буду вдячна Валентині Іванівні за добру пораду».

«Мій улюблений рецепт» Баклажани як гриби

Так назвала свій улюблений рецепт консервування баклажанів **Валентина Криворотова** з Володимирівки.

5 кг баклажанів почистити, розрізати кожен уздовж. Залити окропом на 5-10 хв. Витягнути баклажани з води, дати охолонути. Порізати соломкою і підсмажити. Додати до них 2 кг цибулі, різаної напівкружальцями і злегка підсмаженої. Додати пачку приправи «Мівіна грибна» та 500 г майонезу «Європейський». Перемішати, скласти в півлітрові банки. Стерилізувати 20 хвилин.

Запіканка з локшини і сардин

Секретом її приготування поділилася **Світлана Осадча** з тієї ж Володимирівки. Запарити локшину швидкого приготу-

вання «Мівіна» (три пачки). Додати консервовані сардини (одну банку, без олії), підсмажені моркву і цибулю, три сирих яйця. Перемішати до утворення однорідної маси і перекласти у форму. Зверху помазати майонезом. Поставити у духовку на 25 хв. Температура – 180 градусів.

«А ще був випадок...»

Набридли компліменти

Кумедний випадок описала в листі до редакції жителька Катеринівки **Наталія Гаврильченко**: «Якимось я лежала в лікарні. У коридорі на першому поверсі помітила двох здоровенних котів. Красені, доглянуті, чисті! Відразу видно: улюбленці і персоналу, і пацієнтів.

Згодом стала свідком такої ситуації. На стільці в тому ж коридорі розлігся один з котів. (А чому б і ні? Адже тепло, чисто.) Спить кіт. Поряд стоїть жінка і лагідно так: «Красунчику, розумнику, тобі, мабуть, жарко». Кіт вислухав жінку, лїново підняв голову і повільно пішов у бік підвалу, показуючи своїм виглядом: «Як же ви набридли з компліментами». А я й та жінка від душі посміялася».

Практична магія

У багатьох людей бувають недруги. До того ж, зосім не обов'язково, що вони зробили їм щось погане. Просто не співпадають ваші енергії. Таке буває. Є спосіб, щоб вони не шкодили вам.

Зробіть дві енергетичні вправи – і все. В затишному місці, стоячи або сидячи, головне, щоб голова, шия і спина були на одній лінії.

Спочатку відведіть убік і вгору праву руку, почніть розглядати свою долону, поступово наближаючи її до очей. Потім закрийте долонею очі і повільно проведіть по всьому обличчю, опустіть на груди. Ви замкнули своє енергетичне поле.

Друга вправа. Спина, шия і голова також прямі. Відведіть ліву руку в бік, а правою в цей час проведіть за годинниковою стрілкою перед обличчям, начебто креслячи коло. Потім різко скиньте під лівий лікоть те, що зняли з обличчя. Повторіть рухи двічі. При другій вправі краще заплющити очі і увяйти неприємну вам людину. Потім ще раз зробіть коло навколо обличчя і скажіть: «Не хочу його (її) ні знати, ні бачити, хай залишить мене у спокої».

Про те, що жителька Катеринівки Олена Решетиліва брала участь у всеукраїнському конкурсі «Доброго ранку, Польова царівно!», організованому телеканалом «Ера», кореспондент «Нашої громади» дізнався з публікації у районній газеті «Зоря» за 4 серпня 2000 року (старі шитки якої доводиться час від часу гортати, готуючи матеріали про минуле нашого краю).

Віршив зустрітисся з Оленою, аби розпитати, що вона думає про той конкурс тепер, як склалася її доля після того, як привезла додому диплом Міс Симпатії.

Олена Бабій (таке тепер її прізвище) довгенько протривала тому, щоб про неї знову розповіли в газеті у зв'язку з тим конкурсом. Та автор цих рядків запевнив, що читачам буде цікаво прочитати про це, і Олена погодилася.

Тоді мені було сімнадцять, я навчалася на першому курсі медичного коледжу, – пригадала вона. – І мама вирішила, що я маю взяти участь у конкурсі серед сільських дівчат, який оголосили в телепередачі «Доброго ранку, Україно!». Я погодилася, мені це було цікаво, хоча великого бажання не відчувала. Для участі в конкурсі треба було розповісти про себе, а також надіслати свої фото та відео. Я написала, що вчуся на медика, що

захоплююся спортом, кулінарією, що багато читаю, що люблю тварин, природу. До листа ми з мамою додали мої фотографії, відеокасету із записом про мене і відправили це все поштою на адресу оргкомітету конкурсу. Через півроку, саме було літо, надійшла відповідь. Мене запросили на конкурс у Харкові...

Як розповіла Олена далі, у листі повідомлялося, що участь у змаганнях сільських царівен

в ще Кіровограді жила (тепер, кажуть, вона – у Франції).

– Вона навчила мене основам дефіле, і сукню мені пошила, – розповіла Олена Бабій.

У Харків дівчина вирушила в компанії мами. Там їх поселили в готелі.

Протягом двох тижнів Олену разом з ще 23 представницями сіл України навчали мистецтву дефіле, макіяжу, іншим премудростям, які перетворюють

Також Олена згадала, що після конкурсу їй пропонували залишитися в Харкові для участі в фотосесії – щоб вона стала рекламним обличчям тамтешнього магазину спортивного взуття.

– Мама була не проти цього, та я не захотіла, – каже молода жінка, – і ми поїхали додому.

– Я ніколи не вихвалялася, що брала участь у тому конкурсі, – запевнила Олена Бабій. – Не

Міс Симпатія з Катеринівки

звичайну дівчину на царівну. Навчали й вільно поводитися на публіці.

– Нас навіть ввели в метро, щоб ми там співали на людях, – пригадує Олена. – І ми співали. Без акомпанементу.

За словами молодшої жінки, стосунки між учасницями конкурсу були приязні. Ніхто нікого не ображав, не кривдив. Добре, запевняє Олена, ставилися до них і представники оргкомітету.

– І от нарешті настав день конкурсу, – продовжила розповідь Олена Бабій. – Ми виходили на сцену по черзі в різному вбранні – у національному, у спортивному, у вечірніх сукнях. Розповідали про себе. Перемогла дівчина з невеликого села. Вважаю, вона заслужила звання Польової царівни. А мені присудили звання Міс Симпатія, дали відповідний диплом.

вважаю, що в цьому моя велика заслуга. Просто мама наполягла, і так сталося, що мене туди запросили.

Також жінка розповіла, що вона вже 16 років як заміжня за Сергієм Бабієм. Живуть вони, як і раніш, у Катеринівці. Олена працює медсестрою в обласній психіатричній лікарні, чоловік – у ПАТ «Кіровоградське рудоуправління». У них двоє доньок. Олесі – 12 років, Ульяні – 9.

– Про Олесю недавно згадувалося у вашій газеті, – нагадала Олена Бабій. – Як про учасницю інтелектуальної гри «12 балів», яку проводить обласне телебачення. А ще наша Олеся має успіхи в танцях. Займається ними вона з чотирьох років, у театрі танцю «В гостях у казки», який діє в селищі Новому. Олеся регулярно їздить у складі цього колективу на фестивалі та конкурси.

Кореспондент «НГ», дізнавшись про це, пообіцяв зустрітисся з Олесєю Бабій, щоб безпосередньо в неї розпитати про її досягнення в танцях і шкільній науці.

Віктор ІВАНЕНКО

На знімках: Олена Бабій сьогодні під час конкурсу; учасниці конкурсу.

Тотціето вдома

Битки по-козацьки

На 500 г фаршу – 200 г рису, 50 г панірувальних сухарів і стільки ж топленого сала, 4 г томатної пасту, 10 г вершкового маргарину, 50 г сиру, 125 г соусу, сіль.

Фарш зробити будь-який: з телятини, баранини, свинини, покласти на сало, сухарі і сіль, перемішати, сформувати округлі биточки і трохи приплюснути. Зварити рис, покласти його в змащену жиром сковорідку. Залити томатом, зверху покласти битки, посипати тертим сиром і запекти в духовці.

Пампушки з капусти

500 г білокочанної капусти, 2 ст. л масла топленого, 100 г маргарину, 1 скл. борошна, 0,5 склянки сметани, 1 яйце, 1 ст. л. насіння кунжуту, сіль і приправи – за смаком.

Капусту дрібно нашаткувати, посолити. Стушувати на маслі під закритою кришкою. Охолодити і подрібнити, протерти через сито. Додати борошно, маргарин, сметану і приправи за смаком. Розклатати тісто в пласт товщиною 2 см, скляночку вирізати коржики. Змастити яйцем, посипати кунжутом і поставити в розігріту до 180 градусів духовку. Випікати до утворення золотистої скоринки. Подавати гарячими із сметаною.

Горохова каша із шкварками

2 скл. гороху, вода, 150 г бекону, 1 цибулина, сіль, чорний мелений перець – за смаком.

Горох промити і замочити в теплій воді на кілька годин (можна на ніч). Воду злити, перекласти горох в каструлю, залити холодною водою, так щоб вода була вище рівня гороху на кілька сантиметрів. Довести воду до кипіння. Додати трохи солі і варити на слабкому вогні, поки горох не розвариться. Можна пом'яти готову кашу виделкою, щоб консистенція була більш в'язкою. Цибулю дрібно порізати. Бекон тонко нарізати, викласти на гарячу сковороду і обсмажити, помішуючи, до хрусткого стану. Перекласти отримані шкварки на тарілку. У цьому ж жиру обсмажити до золотистого кольору дрібно нарізану цибулю. Кашу розклатати на тарілку, посипати смаженою цибулею і шкварками.

Щоденний прогноз за місячним календарем

26 січня – ідеальний день для спортивних змагань, фестивалів, днів здоров'я і фізичної культури. Можна зайнятися лікуванням, очищенням верхніх дихальних шляхів і легень. Не варто в цей день бути пасивним – загостряться хронічні хвороби.

27 січня – не варто жаліти когось і плакати самому. Чужими проблемами варто перейматися тільки тоді, коли людина дійсно потребує допомоги. Можна радити, але не можна нічого вирішувати за інших.

28 січня – корисним для бізнесу буде підтримка лікарень, будинків для людей похилого віку та ін. Чим більше коштів ви пожерт-

вуєте на благодійність, тим вдалішим буде в подальшому бізнес. Але тільки за умови, що гроші віддані від щирого серця, а не в надії на майбутню винагороду.

29 січня – ви зараз схожі на колесо, що котиться з гори. Не зупиняйтеся, не шкодуйте сил, тим більше, що зараз їх у вас багато, інакше при недотриманні однієї з цих порад ви можете розділити долю Сізіфа, який щоразу, не довівши справу до кінця, розпочинає все з початку..

30 січня – можна відкривати підприємства, укладати угоди, які мають довготривалу перспективу. Продовжувати працювати і ні на мить не сумніватися в успіху замисле-

ного. Більше виявляйте старанність. Будьте уважними до колег, прислухайтесь до їхніх порад.

31 січня – укладати шлюб можна тільки зрілим людям. День сприятливий і для тих, хто вже не перший раз одружується. Не бажано вирушати в подорож і відрядження, тому що вони закінчаться не так, як ви передбачаєте.

1 лютого – найкраще провести цей день, спокійно спостерігаючи за природою. Дуже корисними будуть всі очищувальні практики. Корисними є кровоочисні процедури. Тому бажано в їжу додавати куркуму. Вдалими будуть тренування, масаж.

Ваше здоров'я

Коли і як пити ліки

Щоб лікування було ефективним, необхідно правильно приймати ліки.

Більшість препаратів приймають за 15-20 хв. до їди, коли вони найкраще всмоктуються. Але деякі ліки приймають під час або після їди, оскільки вони подразнюють слизову оболонку шлунка. Прийом препарату також впливає і на тривалість його дії. Так, наприклад, алмагель і маалокс при прийомі натще діють близько півгодини, а при прийомі через 1 год. після їди – «працюють» протягом 3-4 год.

Слід пам'ятати, що для підтримки постійної концентрації препарату в крові, ліки необхідно приймати регулярно через рівномірні проміжки часу. Тобто засіб, який рекомендовано вживати тричі на добу, треба пити кожні 8 год. Багато ліків взаємодіють між собою, тому краще приймати їх по черзі.

Якщо немає спеціальних вказівок, ліки необхідно запивати чистою водою. Препарати йоду, вітамін А рекомендують запивати молоком. Не рекомендується запивати ліки чаєм. У жодному разі не можна разом з ліками приймати алкогольні напої. У деяких випадках це може призвести до тяжких ускладнень.

Деякі поради:

- уважно вивчіть анотацію до препарату, навіть якщо лікар розписав схему його прийому в рецепті;
- зверніть увагу на спосіб прийому ліків – існують різні форми одного й того ж препарату, наприклад, під'язикові, зачіпні або звичайні таблетки.

Важливо не переплутати;

- якщо ви не знаєте, чим треба запивати конкретні ліки, запийте їх кип'яченою водою;
- кі ліки ковтайте сидячи, за винятком капсул;
- капсули краще приймати стоячи. При горизонтальному положенні тіла капсула може прилипнути до стінки стравоходу і викликати запалення, тому після прийому бажано постояти або походити;
- мазь накладуйте мінімально тонким шаром (саме стільки треба для повноцінної лікувальної дії), інакше більша її частина буде витрачена даремно.